

In het evangelie van vandaag zien we Jezus aan het werk als formateur van zijn kabinet. Het gaat hem vlotter af, dan vandaag in ons koninkrijk. Mattheüs laat zien hoe Jezus zijn werk aanpakte. In het zojuist gelezene schakelt hij van Jezus' eerste onderricht over naar Jezus' zending. Dat onderricht vatte hij kernachtig samen in de bergrede. Nu hij over Jezus' missie gaat beginnen, leidt hij zijn tekst bijna met dezelfde woorden in. Ter inleiding van de bergrede schreef hij (hfst. 4): Jezus trok rond door heel Galilea terwijl hij in de synagogen optrad en de blijde boodschap van het koninkrijk verkondigde en alle ziektes en kwalen onder het volk genas. En hier (de laatste verzen van hfst. 9): Jezus trok rond door alle steden en dorpen, gaf onderricht in de synagogen, verkondigde het koninkrijk Gods en genas alle ziektes en kwalen. En hij vervolgt: Bij het zien van de menigte mensen sprak hij door medelijden bewogen: De oogst is groot maar arbeiders zijn er weinig. Vraag daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten.

Het eerste wat opvalt is de motivatie van heel zijn optreden: uit medelijden bewogen. Het tweede is, dat Jezus niet zegt: Ga daarom oogsten,... maar: bidt tot de heer van de oogst dat hij arbeiders zendt! Ons toehoorders, de kerk, de gemeente wordt niet aangezegd: kom oogsten. God zelf is en blijft de heer van de oogst, hij zal arbeiders sturen. Hij recruteert, niemand anders. De oogst is overweldigend maar wij hoeven niet angstig naar de statistieken te kijken, maar wel met des te meer overgave te geloven in de kracht van ons gebed.

Wat misschien nog meer opvalt is, dat Jezus voor de verkondiging zowel als voor zijn zending als voorwaarde vier opdrachten geeft: Genees zieken, wek doden op, reinig melaatsen en drijf duivels uit! Dat maakt ons wel een beetje verlegen. In onze katholieke traditie is dat niet bepaald een druk beoefende praktijk. Nu kan men zeggen dat zo'n genezing veelal een innerlijk gebeuren is, iets wat niet dadelijk uiterlijk zichtbaar is. Wij zijn geneigd die spectaculaire genezingen schamper af te doen als bijgeloof van Amerikaanse sektes. Het gaat over een complexe werkelijkheid, waar je niet zonder deskundigheid en veel pastorale en psychologische wijsheid over kunt oordelen.

In onze moderne cultuur moeten wij een belangrijk segment van deze zorg toevertrouwen aan medische en psychiatrische deskundigheid. Die gezondheidszorg is ook een gave Gods, in de schepping meegegeven. Maar we mogen het welzijn van de mens niet opdelen in geestelijke tegenover profane hokjes; heel de mens in al zijn aspecten is bedoeld om te gaan delen in de zegeningen van Gods koninkrijk. Voor Jezus zijn genezing en bevrijding zowel doel als voorwaarden van zijn prediking. Beide zijn van belang in wat hij zijn leerlingen opdraagt. De christelijke spiritualiteit beoogt genezing van ziel en lichaam, en tegelijk daarmee ook

de bevrijding van de mens voor zo ver die onder slavernij gebukt gaat en tot zichzelf dient te komen.

De op werving gerichte prediking mag in de geloofsgemeenschap niet verflauwen. De zending – wij katholieken spreken van missie – was in onze kerk ten tijde van het Rijke Roomse leven heel populair. Dat hing zeker samen met het imperialisme dat in de voorafgaande tijd in de Europese staten hoogtij vierde. Onze kerk maar ook de protestantse zending dreef op die stroming mee. Er heerste een triomfalisme van wereldveroveraars. Voor ons was in de tijd tussen de beide Vaticaanse Concilies, dat is tussen 1870 en 1960, de missie expansief. Dat is nu sterk teruggelopen. Vooral ook door toedoen van de secularisatie. Maar een relativisme dat zou menen dat missionering überhaupt overbodig is en uit de tijd, zit er wel naast. Jezus blijft hart hebben voor de kudde zonder herder. Hij gunt ze allen genezing en bevrijding. Christus blijft zich geven. En ieder die echt gelooft blijft geïnteresseerd in de missie. Hij blijft bidden om arbeiders te zenden, binnen en buiten onze landsgrenzen.

Als wij horen dat de conservatieve kerken in de beide Amerika's groeien, dan rijst de vraag: Bidden wij met dezelfde overtuiging en met hetzelfde vertrouwen in Christus' bereidheid om ons te verhoren? Waar gebed op een laag pitje komt te staan, daar treedt malaise in.

Wat de gave van genezing betreft, daar is in onze katholieke liturgische zondagsdienst weinig van te zien. Dat is in de protestantse kerken en sektes in Amerika anders. In de nieuwtestamentische geschriften is de dienst der genezing geenszins afwezig. Paulus en Jacobus spreken er met gezag over. Maar beiden zijn ook terughoudend. Niet alles wat zich als heilzaam aandient verdient die naam, zegt Paulus. De kerk moet ze goed benutten en bidden om de gave van onderscheiding.

Over de apostellijst zelf, die het corpus van deze hele perikoop vormt, valt veel te zeggen. Hij laat op z'n minst zien dat Christus zijn werk met de meest uiteenlopende mensen heeft aangepakt. Hij kiest ze met zorg uit, maar intussen zijn het geen van allen genieën. En de eerstgenoemde heeft hem driemaal verloochend en de twaalfde heeft hem verraden. Het betekent op z'n minst dat iedereen in de geloofsgemeenschap nodig en onmisbaar is. In feite kregen wij van Jezus een kabinet dat bestond heel gewone mensen die stuk voor stuk uitgroeiden tot mensen die integer en betrouwbaar met hun leven instonden voor hun dienstwerk.

Laten wij in dankbare bescheidenheid onze apostolische geloofsbelijdenis uitzingen. AMEN.